

„Tři čtvrtě na šest a je to kluk!“ vydechla úlevně sestřička. Těžko říct, která z nás byla radši, že už to je za námi. Nebyla jsem úplně vzorná rodička. Na příjmu jsem byla ještě statečná a plná síly, navrhovala jsem tam dvěma zmateným medicánkám, že jim to na tom stroji nařukám, nejspíš by to bylo rychlejší.

Byla neděle, doktorka, u které jsem měla u Apolináře rodit, v práci nebyla. Bylo tu vůbec nějak málo personálu a jako na potvoru příliš mnoho rodiček. Dost dlouho jsem se bavila skákáním na míči po dlouhé chodbě, možná to i k něčemu bylo, protože kdosi prohlásil, že na to tedy půjdeme. Někdy tou dobou dorazil i Rosťa, kterého poslali domů s tím, že to bude ještě na dlouho.

Na konec dubna bylo nepřiměřené teplo. Okno do porodního sálu bylo otevřené, v pravidelných

intervalech vždy vletly do místnosti dvě včely, zakroužily nad mým nebohým vyčerpaným tělem, které se už asi desátou hodinu snažilo přivést na svět potomka, a zase vylétely ven.

Usilovně jsem dýchala podle informací vyčtených z knihy *Naše dítě*, počítala jsem délku kontrakcí, tlačila, když se mělo tlačit. Rosťa mi žmoulal ruku a ztropil naštěstí jen jeden poplach, když se v hadičce od kapačky objevila bublina. Sestřička se přišourala laxním krokem, cvrnkla prstem do hadičky a bublina zmizela: „Vy se moc díváte na televizi, že jo?“ Poslední hodinu mám v mlze. Zatímco já chtěla, aby už dítě bylo venku, dítě dělalo všechno proto, aby zůstalo ještě uvnitř. Když konečně přišlo na svět, což bylo ve skutečnosti v 17:42, bylo v místnosti podezřelé ticho. Jonáš se během té přetlačované nalokal plodové vody a bylo třeba mu ji odsát z plic. S Rosťou jsme na sebe hleděli a nevěděli. Když jsem se zeptala sestřičky, jestli je Jonáš v pořádku, nebyla úplně nejdílnější: „Má dvě ruce, dvě nohy...“

S pocitem, že jsem to úplně posrala, jsem pak úplně vyčerpaná a úplně sama ležela za plentou a musela poslouchat příběhy cizích porodů.

„Kdy vám začaly kontrakce?“

„Nevíííím!“